

בש"פ 5927/16 - רחמים מזרחי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5927/16

כבוד הרשמת ליאת בנמלך
רחמים מזרחי

לפני:
המבקש:

נ ג ד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להארכת מועד

החלטה

בפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר-דין מיום 6.10.2015.

לאחר שעיינתי בנימוקי הבקשה ובכל החומר שבתיק ושקלתי בדבר, איני מוצאת להיעתר לבקשה. בהחלטתי נתתי משקל לנימוקים הבאים:

גזר הדין עליו מעוניין המבקש להשיג ניתן כאמור ביום 6.10.2015. הבקשה הוגשה כעשרה חודשים לאחר מתן גזר הדין, כלומר בחלוף פרק זמן ממושך מאוד לאחר המועד האחרון להגשת הערעור. לאיחור ממושך זה לא ניתן בבקשה כל הסבר.

אציין כי מהחומר שבתיק עולה כי המבקש עשה נסיון קודם להגיש הודעת ערעור ביום 6.4.2016 אך זו לא התקבלה לרישום בשל איחור בהגשתה (ונשלח אליו מכתב בעניין ממזכירות בית המשפט). אולם גם אותה הודעת

ערעור הוגשה פרק זמן ממושך לאחר שהמועד להגשת הערעור חלף (וגם לכך אין כל הסבר), ובנוסף גם למן אותו נסיון ראשון להגיש ערעור ועד למועד הגשת הבקשה דנן חלפו כארבעה חודשים, ולשיהוי נוסף זה לא ניתן כל נימוק בבקשה.

לאמור אוסיף כי עונש המאסר עליו מעוניין המבקש להשיג - שלוש שנות מאסר בפועל (ובנוסף - הפעלת עונש מאסר מותנה של שניים-עשר חודשים במצטבר, הטלת עונש מאסר מותנה, ופיצוי לנפגעי העבירה) - הוטל עליו לאחר שהודה בביצוע עבירות איומים, שוד ודרישת נכס באיומים במסגרת הסדר טיעון. בגזר הדין אימץ בית המשפט את הסדר הטיעון, אשר כלל הסכמה על העונש (הסדר טיעון "סגור"), ויודגש כי בהליך שהתנהל בבית המשפט המחוזי היה המבקש מיוצג. בהינתן האמור, וגם לאחר עיון בחומר שבפניי, סיכויי הערעור אינם תומכים אף הם בהיעתרות לבקשה.

בנסיבות אלו כולן, ואף בהתחשב באמת המידה הנוהגת לעניין בחינת בקשה למתן ארכה בהליכים פליליים, וגם לאחר שנתתי משקל למהות ההליך שהגשתי מתבקשת ולכך שהמבקש אינו מיוצג, סבורני כי המבקש לא הוכיח קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" המצדיק הגשתו של הערעור תקופה כה ארוכה לאחר חלוף המועד. אשר על כן, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ד בתשרי התשע"ז (16.10.2016).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת